

TBR 2015/114

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State, 3 juni 2015, No. 201405542/1/R3, ECLI:NL:RVS:2015:1713 (Bestemmingsplan Stadsrand Dalem - Reeshofweide 2013)

(Mr. J.C. Kranenburg, mr. D.J.C. van den Broek en mr. E.A. Minderhoud)

Wm: art. 7.2a; Bro: art. 3.1.6 lid 2

Belang appellant is het verkrijgen van een bestemming die de ontwikkeling van een woon-werkgebied op zijn gronden mogelijk maakt. De plan-m.e.r.-regeling, waaronder begrepen art. 7.2a Wm, strekken kennelijk niet tot bescherming van het belang van appellant. Vanwege relativiteitsvereiste ziet de Afdeling af van een inhoudelijke bespreking van het beroep van appellant voor zover dat ziet op de toepassing van de m.e.r.-regelgeving

(Zie ook de annotatie van A. G. A. Nijmeijer en M. A. A. Soppe onder ABRvS 24 december 2014, ECLI:NL:RVS:2014:4648, TBR 2015/113 (Bestemmingsplan Rhijnbeek Almelo) hiervoor opgenomen, Red.)

Procesverloop

Bij besluit van 7 april 2014 heeft de raad het bestemmingsplan 'Stadsrand Dalem - Reeshofweide 2013' vastgesteld.

Tegen dit besluit heeft appellant beroep ingesteld.

[...]

Overwegingen

1. Het plan voorziet in een actualisatie van de planologische regeling voor het gebied dat is gelegen aan de westrand van Tilburg naast de woonwijk de Reeshof. Het plan is conserverend en bevat geen nieuwe ontwikkelingen bij recht.

De gronden van appellant liggen in het noordelijke deel van het plangebied en hebben de bestemmingen 'Agrarisch met waarden', 'Wonen - Buitengebied', 'Agrarisch - Agrarisch bedrijf' of 'Groen'. Appellant wil op zijn gronden, ook wel de Dalemweide genoemd, een woon-werkgebied ontwikkelen. In dat verband wenst hij langs de Noordwesttangent, die aan de westzijde van het plangebied is gesitueerd, een reeks bedrijfsgebouwen te realiseren met daarachter een rij woningen. Deze woningen zullen dan in het bebouwingslint van de Langendijk komen te liggen.
(...)

Onderzoeken

5. Appellant betoogt dat de raad onvoldoende onderzoek heeft gedaan, omdat de raad er ten onrechte vanuit is gegaan dat dit plan geen nieuwe ontwikkelingen mogelijk maakt. De raad heeft nagelaten de benodigde milieuonderzoeken te

doen. Er liggen in de nabijheid verscheidene Natura 2000-gebieden, waardoor significante gevolgen door ontwikkelingen in dit plan niet zijn uit te sluiten. Nu er een passende beoordeling had moeten worden gemaakt, had ingevolge artikel 7.2a, eerste lid, van de Wet milieubeheer ook een milieueffectrapport voor plannen (hierna: plan-MER) moeten worden opgesteld. Ook gezien de voorziene ontwikkelingen in het plangebied op de Reeshofweide was een plan-MER vereist. Verder heeft de raad nagelaten te onderzoeken wat de gevolgen van de zogenoemde Noordwesttangent voor het plangebied zijn en is niet inzichtelijk gemaakt hoe de gronden, die verloren zijn gegaan vanwege de aanleg van die weg, zijn gecompenseerd gelet op de in de nabijheid aanwezige ecologische hoofdstructuur. Ook is nagelaten een flora- en faunaonderzoek te doen, terwijl een deel van het plangebied een voormalig foerageergebied van de Taigarietgans was, waarvan een deel verloren is gegaan door de aanleg van de Noordwesttangent.

5.1. De raad stelt zich op het standpunt dat, nog daargelaten dat het plan geen relevante nieuwe ontwikkelingen mogelijk maakt, artikel 8:69a van de Awb in de weg staat aan een vernietiging van het bestreden besluit naar aanleiding van de beroepsgrond dat bepaalde onderzoeken ontbreken. Ten overvloede merkt de raad op dat er voor dit plan geen plan-MER behoeft te worden gemaakt en dat het plangebied ongeveer 7 km is verwijderd van het dichtstbijzijnde Natura 2000-gebied zodat significante effecten op dat gebied zijn uitgesloten.

5.2. De Noordwesttangent is mogelijk gemaakt met het bij besluit van 12 oktober 2009 vastgestelde bestemmingsplan 'Noordwesttangent, gedeelte Dalem Zuid-Vossenbergr West'. Dit plan is bij uitspraak van de Afdeling van 23 maart 2011, zaak nr. 201000557/1/R3, onherroepelijk geworden. De Noordwesttangent is aangelegd en loopt langs de westzijde buiten het plangebied, grenzend aan de gronden van appellant. Dit plan voorziet, afgezien van twee ontwikkelingen waarvoor reeds een vrijstelling als bedoeld in de Wet op de Ruimtelijke Ordening is verleend, niet in nieuwe ontwikkelingen. Gelet op het voorgaande heeft de raad geen aanleiding hoeven te zien de gevolgen van de Noordwesttangent nader te onderzoeken. Verder is bij de ontwikkeling van deze weg een natuurcompensatieplan opgesteld. De raad heeft onweersproken gesteld dat uit dit natuurcompensatieplan volgt dat de gronden waarop de compensatie heeft plaatsgevonden buiten dit plangebied liggen. Het betoog faalt.

5.3. Ingevolge artikel 8:69a van de Awb vernietigt de bestuursrechter een besluit niet op de grond dat het in strijd is met een

geschreven of ongeschreven rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel, indien deze regel of dit beginsel kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich daarop beroept.

Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18-20) heeft de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis willen stellen dat er een verband moet bestaan tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appellant door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van de appellant.

5.4. Vaststaat dat appellant niet woont op zijn gronden in het plangebied noch dat hij daar een bedrijf heeft gevestigd. Het belang waar het appellant in deze procedure om gaat is het verkrijgen van een bestemming die de ontwikkeling van een woon-werkgebied op zijn gronden mogelijk maakt.

5.5. Voor zover appellant betoogt dat ten onrechte geen passende beoordeling als bedoeld in artikel 19j van de Natuurbeschermingswet 1998 (hierna: Nbw 1998) is gemaakt overweegt de Afdeling dat de bepalingen van de Nbw 1998 met name ten doel hebben om het algemene belang van bescherming van natuur en landschap te beschermen. Uit de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2011, in zaak nr. 201008514/1/M3, volgt dat de individuele belangen van burgers die in of in de onmiddellijke nabijheid van een Natura 2000-gebied wonen bij behoud van een goede kwaliteit van hun leefomgeving, zo verweven kunnen zijn met het algemene belang dat de Nbw 1998 beoogt te beschermen, dat niet kan worden geoordeeld dat de betrokken normen van de Nbw 1998 kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen. Die situatie doet zich hier niet voor. De betrokken normen van de Nbw 1998 strekken kennelijk niet tot bescherming van de belangen van appellant waarvoor hij met het door hem ingestelde beroep opkomt, zodat dit betoog niet kan leiden tot vernietiging van het plan. De Afdeling ziet daarom af van een inhoudelijke bespreking van het betoog.

5.6. Onder verwijzing naar haar uitspraak van 1 oktober 2014, in zaak nr. 201307140/1/R1 overweegt de Afdeling dat het doel van de verplichting een plan-MER te maken is

om te voorzien in een hoog milieubeschermingsniveau en bij te dragen aan de integratie van milieuoverwegingen in de voorbereiding en vaststelling van plannen en programma's door ervoor te zorgen dat bepaalde plannen en programma's die aanzienlijke effecten op het milieu kunnen hebben aan een milieubeoordeling worden onderworpen. Het belang van appellant is, zoals zojuist overwogen, niet gelegen in een beoordeling van de milieueffecten van dit plan. De ingeroepen bepalingen met betrekking tot het maken van een plan-MER, zoals artikel 7.2a van de Wet milieubeheer, strekken kennelijk niet tot bescherming van de belangen van appellant, zodat dit betoog niet kan leiden tot vernietiging van het plan. De Afdeling ziet om die reden af van een inhoudelijke bespreking van het betoog.

5.7. Voor zover appellant betoogt dat ten onrechte geen flora- en faunaonderzoek heeft plaatsgevonden overweegt de Afdeling als volgt. De Afdeling begrijpt dit betoog van appellant zo dat de Flora- en faunawet (hierna: Ffw) naar zijn mening aan de uitvoerbaarheid van het plan in de weg zal staan. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 januari 2014 in zaak nr. 201306580/1/R6) brengt een redelijke toepassing van het relativiteitsvereiste, als verrat in artikel 8:69a van de Awb, met zich dat belanghebbenden die zich niet kunnen beroepen op de normen van de Ffw omdat die kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen, zich evenmin op die normen kunnen beroepen ten betoge dat het bestemmingsplan niet uitvoerbaar is.

De door appellant ingeroepen bepalingen uit de Ffw strekken tot bescherming van plant- en diersoorten en hun nesten en vaste rust- of verblijfplaatsen. Die bepalingen strekken kennelijk niet tot bescherming van het belang van appellant. Dat belang is er in gelegen dat voor zijn gronden zal worden voorzien in een planregeling die een transformatie van de huidige voornamelijk agrarische gronden naar een woon-werkgebied mogelijk maakt, zodat dit betoog niet kan leiden tot vernietiging van het plan. De Afdeling ziet om die reden af van een inhoudelijke bespreking van het betoog. (...)

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:
verklaart het beroep ongegrond. (*Enz., enz., Red.*)